

ARTS EN SAMENLEVING.

BESPREKINGEN.

Sozialhygienische Mitteilungen. Juli 1921. 5 Jahrg. Heft 3.

De aflevering begint met een portret van FRANZ ANTON MAI, den in 1814 gestorven hygiënist, die een wetsontwerp samenstelde op het gebied der sociale hygiëne.

Prof. MARTIN HAHN betoogt, in een artikel: „Sozialhygienische Amtliche in Deutschlands Zukunft”, dat, als inderdaad de sociale hygiëne invloed zal willen uitoefenen op het openbare leven, de artsen niet alleen beter moeten worden opgeleid en worden belast met de uitvoering van de bestaande sociale wetten, maar dat van hen een groote invloed moet uitgaan op de wetgeving zelve. Hij bespreekt de verschillende nooden van het volk, en de maatregelen, die daartegen genomen worden; hij meent, dat de nieuwe sociaal-hygiënische wetten te haastig worden ingevoerd en dat, waar het geld ontbreekt, een langzamer tempo meer aangewezen ware.

BRENKMAN.

BERICHTEN.

DIPHThERIE-HUIDREACTIE. — De „SCHICK-test” is, volgens *The medical Officer* niet langer een nieuwtje in de geneeskundige praktijk. In Amerika wordt de reactie duizenden malen per jaar toegepast en vele personen, die een positieve reactie te zien gaven, werden met goed gevolg geïmmuniseerd. W. H. PARLE heeft in *The Amer. Journ. Dis. Child.* als zijn meening verkondigd, dat, als de SCHICK-reactie negatief uitvalt, in het lichaam voldoende antitoxine aanwezig is om diphtherie te voorkomen. *The Journ. of the Amer. Med. Assoc.* houdt zich met deze uitspraak bezig en wijst er op, dat de doseering zeer nauwkeurig moet zijn en de toediening zuiver intracutaan geschieden moet. Ook PARLE gaf toe, dat hier nog fouten gemaakt worden en wel in 2 tot 4 pCt. der gevallen. Daarenboven schijnt het, hoewel zelden, voor te komen, dat menschen, die een negatieve reactie vertoonen, toch diphtheriebacillendragers zijn. De proefnemingen wijzen er op, dat een negatieve SCHICK-reactie een vrij groote zekerheid geeft, dat de betreffende persoon geen kans heeft diphtherie te krijgen. Voortzetting der proefnemingen is zeer gewenscht.

BRENKMAN.

BEROEPSBELANGEN.

OFFICIER VAN GEZONDHEID-DIENSTWEIGERAAR ?

Op 30 September 1921 diende voor den krijgsraad de zaak tegen een officier van gezondheid, die ruim een half-jaar na zijn afkeuring voor den militairen dienst nagelaten had een hem gegeven order op te volgen.

De inspecteur van den geneeskundigen dienst — als getuige gehoord — moest ten slotte toegeven, dat na een herhaald geneeskundig onderzoek ingevolge artikel 39 van de Bevorderingswet de ongeschikt-verklaring door hem was uitgereikt en zelfs als mogelijkheid erkennen, dat enkele dagen te voren dien officier van gezondheid volgens zijn eigen opdracht was verzocht

zijn ontslag op grond van lichaamsgebreken aan te vragen. De complicatie van dit geval bestaat uit een derde keuring een half jaar na de ongeschikt-verklaring op verzoek van den pensioenraad gehouden en wel krachtens artikel 5, 2de lid van de Pensioenwet. Hierin wordt alleen gesproken over pensioen — vaststelling, wijziging, verhooging — doch niet meer over de geschiktheid van een afgekeurden officier.

Merkwaardigerwijze had de commissie in haar uitspraak het alleen over de geschiktheid, die zij aannam, en liet zij zich met geen enkel woord uit over het pensioen.

Tevergeefs had bedoelde officier van gezondheid zijn chefs trachten te overtuigen van het onwettige van hun standpunt, toen zij hem op grond van de laatste uitspraak weder in dienst wilden stellen. Tijdens de zitting van den krijgsraad bleef de inspecteur op de vraag van den auditeur, waar in de wet deze bevoegdheid van den pensioenraad naar de geschiktheid van een reeds ongeschikt verklaarde te vinden is, echter het antwoord schuldig.

Hoewel deze feiten door den auditeur in zijn requisitoir nog eens herhaald werden, eischte deze toch veroordeeling — zij het ook een voorwaardelijke —, daar hij op het standpunt stond, dat aan de gegeven order gevolg had moeten worden gegeven en er dus een strafbaar feit was gepleegd.

Mocht de krijgsraad met dezen eisch instemmen, dan wordt de zeer merkwaardige uitspraak gedaan, dat een militair, van wien wordt erkend, dat hij is afgekeurd en ongeschikt is verklaard voor de verdere waarneming van den militairen dienst, een hem gegeven bevel om dienst te doen, toch moet opvolgen. Merkwaardig ook daarom, omdat zij strijdig is met de tot nu toe in het leger gevolgde gedragslijn, en evenzeer, omdat deze uitspraak alleen maar van toepassing zou zijn op officieren. Voor militairen beneden dien rang toch is bij legerorder bepaald, dat het ontslag zal ingaan op den eersten dag der maand volgende op die, waarin de afkeuring te zijner kennis is gebracht. Als gevolg hiervan kunnen practisch mogelijkheden, als hierboven geschetst zijn, zich bij hen niet voordoen en zou een dergelijke uitspraak dus alleen voor officieren gelden.

H. PINKHOF.

MEDEDEELING VAN EEN BEROEPSGEHEIM „ONDER GEHEIMHOUDING”.

Een collega heeft de volgende onaangename ondervinding opgedaan. Hij had een jongmensch wegens secundaire syphilis in een ziekenhuis doen opnemen. Tegenover den controleerenden geneesheer eener verzekerings-maatschappij, die bij hem informeerde naar de reden der opneming, maakte hij aanvankelijk bezwaar, zich hierover uit te laten, maar ten slotte zwichtte hij voor de nadrukkelijke verzekering, dat van de gegeven inlichtingen niets zou uitlekken.

Groot was echter zijn verbazing, toen hij ten huize van den patiënt vernam, dat wegens den aard der ziekte uitkeuring werd geweigerd.